

πού 'στάς ἔδρας τῶν Ἑλλήνων δὲν θ' ἀφήσουνε βραχί
κι' ἔλους θὰ τοὺς ἀποστείλουν κάτω 'στὴν Ἀμερική.

Εἶδα κι' ἤρως πολλοὺς
νὰ κυττάζουν σὲ καθρέπται,
εἶδα τοὺς ἀρματωλοὺς
κι' ἔστεφάνωσα τοὺς κλέφταις.

Ανεμνήσθην πάλιν ὄλης τῆς φυλῆς μας τῆς ἀλαίμου
καὶ τῆς γῆς τῶν Παρθενῶν,
εἶδα καὶ σιαῖς προγόνων,
καὶ 'στὸν ἦλο περιπατῶντας ἔβλεπα καὶ τὴν 'δική μου.

Κι' ἐγὼ τὸν ἔσκα, Περικλῆ, 'κυττοῦσα τὸν 'δικό μου,
πού μ' ἔδειξε μακρύτερον ἄνδρος γιγαντοσώμου.
Πυριτίδες ἐκλόνησαν τὴν πέριξ ἀμυροσφαίαν
καὶ μακρυσμένοι ἴδοσσι,
κι' ἔνα μεγάλο φάσκελο καθ' ἑλὴν τὴν ἡμέραν
μοῦ 'γένηκε κουνούδι,
κι' εἰς ἀποκέντρος στενωποὺς καὶ 'στὴν βοήν τοῦ κόσμου
καὶ σ' ἔπορο μέρος 'πήγαινα νὰ τοὺς 'ἔκειτο 'μπρός μου.

Περπατοῦσα, Περικλέτο, μετὰ Μικρασιατῶν
καὶ τὸ φάσκελο κυττάζων εἶλεγα καθ' ἑαυτόν:
τίνος νάναι; τίνος νάναι;... μήπως εἶναι τῶν προγόνων;
μήπως εἶναι τοῦ Κρουσόβου, τῶν Θρακῶν, τῶν Μακεδόνων;

Μήπως εἶναι τοῦ Μιχάδου τοῦ φιλέλληνας πεσκέσι;
μήπως εἶναι τούτων ὄλων, ποὺ μὲς ἤλθαν μὲ τὸ φέσι;
μήπως εἶναι τοῦ Σαρκόφωρ καὶ τοῦ Γούντσοφ τοῦ κανάγχα;
κι' ἐρωτοῦσα κι' ἐρωτοῦσα
κι' ὄλενα τὸ 'κυττοῦσα
'μπρός καὶ 'πίσω καὶ 'στὰ πλάγχα.

Μὰ κι' ἐγὼ, ζυλιεῖς νάνε,
τῶδα 'μπρός μου σὰν καὶ σένα
κι' ἐρωτοῦσα τὸν καθέναι:
τίνος νάναι; τίνος νάναι;

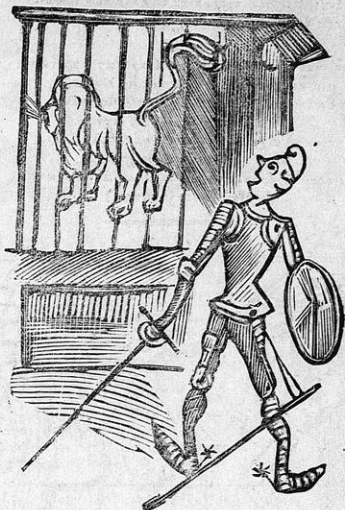
Πλὴν δὲν μούλεγε κανεῖς,
μήτε κἄν ὁμογενής,
μήτε κἄν ἀλλοδαπός,
πόθεν ἔρχεται καὶ πῶς.

Κι' ὄρεσ τὸ λοιπόν, τσιφούτῃ,
μία μούντζα σὰν καὶ τούτῃ.

Ο Φασουλῆς μὲ σθένος καὶ πῦρ πολεμικόν
στὸν κῆπον τοῦ Φαλιῆρου τὸν Ζωολογικόν.

Ἡ πανήγυρις τῆς Λαύρας,
πού πολεμαρχοὶ λυσσοῦν,
ἢ παντζεραῖς, ποὺ 'στάς αὐρας
κουματζῶν καὶ φουσοῦν.

Ἡ καρτάσαις, τὰ κανόνια,
τὰ φτερά καὶ τὰ γαλόνια,
τῶν τμημάτων ἢ βροντῆ, τὰ Ταιμεία τῶν Στρατῶν,
καὶ τὸ φέσι τοῦ Ριφάτ καὶ τῶν Μικρασιατῶν.

Τὰ σπαθῆ τὰ γυμνωμένα
καὶ τὰ τόξα τὰναμμένα,
τὰ καντόλια καὶ τὰ φῶτα,
τῆς Λαμπρῆς τὰ γεγονότα,
καὶ τὸ κάθε διακελότο,
κι' ὅ, τι πρᾶγμα κάνει κρότο.

Ἡ διαρκής ἀνάμνησις τῶν ὄντως εὐκλεῶν
τῆς δόξης μας αἰώνων,
τὰ τρόπαια τῶν παλαιῶν,
ἀλλὰ καὶ τῶν συγχρόνων.

Τοῦ Κόντε τοῦ πολεμικῶν κι' ἀστράπτον Ἰγουργεῶν
κι' ἔκεινα τὰ γυμνάσια τῶν Νηπιαγωγείων,
ποῦ τὰ παπούτσι τῶν μικρῶν πολὺ συχνὰ τρυποῦν
μ' ἔκεινα τὰ τρεμάτα,
καὶ κάνουν τὸς γεννήτορας τὰ στήθα νὰ κτυποῦν
μὲ βόγγους καὶ μὲ κλάμματα.

Ὁ νέος ἐθνουσιακὸς αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
πρὸ πάντων δὲ τὸ κάψιμο τοῦ φλέγοντος ἡλίου,
κι' ὁ χεῖμαρος τῆς ἐθνικῆς ἐκείνης ρητορείας
ἐπλήρωσαν τὸ στήθος μου πολεμικῆς ἀνδρείας,
κι' ἐπιθυμῶ τὴν σήμερον νὰ θύσω, ν' ἀπολέσω,
καὶ μὲ τὸν μέγαν λέοντα τοῦ Κήπου νὰ παλαίσω.

Βαστάτε με κι' ἐλύσσαξα... τὸ πᾶν θὰ συνταράξω...
ἀνοίξτε μου τὸ κλουβὶ νὰ τὸν κατασπαράξω.
Θηρία, συγῶρετε τον, κι' ὁ βελθυγαίτης λέων
μέσα 'στοῦ Κήπου τὸ κλουβὶ δὲν θὰ μουγγρίζῃ πλέον.

Πρόσθετε Πανελλήνιον εἰς τὸν ἀγῶν ἀθρόον,
καὶ γράψετε 'στὸ μνημῆ του τοῦ κατηφῆς καὶ κρόου.

πῶς ἔνκε, ποῦ τὸν ἔρραλλανε τὰ κλέη τῶν ἠρώων,
ἠρωϊκῶς ἐσπάραξε τὸ δυστυχὲς θηρίον.

(Εἶπε, καὶ κρατῶν ἀσπίδα καὶ μακρῶτατον κοντάρι
δίνει μίξ καὶ φρενήρης ἐξορμῆς πρὸς τὸ λεγοντάρι,
πλὴν ἐκεῖνο μάλις εἶδε τὴν ὄρμη τῆς Φασουλῆ,
δρῶ λῶσαις ματιαῖς τοῦ εἶνει,
κί ἔπειτα τὸ σιγμῆνο κί μὲ μεταβολή
καὶ τὰ πιασά τοῦ δειγνει,
ὅπως ἔκαμ ἔνκε λέων καὶ ἴστον μέγαν Δόν-Κιχῶτην,
τὸν Μαγκήσιον ἱπόπτην.)

Φασουλῆς πρὸς διδασκάλους καὶ μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Φ.—Ὡς εὖ παρῆστέητε λοιπὸν, διδασκάλιοι τοῦ γένους,
ἀνακρωθὲς πρὸς ἀπάντας ἐκ τούτου τοῦ τεμένους.

Ὅστις ἐστὶν ὁ Περθενωῶν,
ἔρεσιπον τῶν Ἀθηναίων,
ἀρχαῖο Δωρικῶς θυμῶν, στερεωθῆν προσάτως,
ἐπάνω του δ' ἐστήρικται σέσθλιωμένον κράτος.
Ἐκισταὶ δὲ κί Ἐρέθθιον κί Ἀπτερου Νίκης δαμῆ
καὶ κάτω τούτων ἠγρωσθή τοῦ ποτιλέθρου βρωμῆ.

Ἰτε πρὸς τὸ Συνέθριον παιδείης γυλιαικῆς,
ἐξ οὗ λυμπρόνον σελκῆς
τοῦτο πεποιήτ' ἐδωρῶδες ὁ Δάξας ὁ Δουκίης,
τῶν ἐστὶν ὁ Βικέλλας,
κί ὁ περὶ πάντα δεξίης κί ἀκμάτος Δροσίνης,
ποτ' ἔρεε κί ἀπὸ κότες,
διώπερ ἄξιον τυγεῖν κίνας εὐγυμνασίους,
τενύστον περὶ κότες.

Οἱ πάντες ἐωράκατε γαρμύσινον ἡμέραν
καὶ ῥῶς εἰλόρατ' ἄλμπῶν ἀπὸ τῶν Περθενωῶν

ὅστις δ' ὤμων ἠγῆνε τὴν γῆν οἶκει τὴν ἐλευθεράν
πολλάκις μετατίθεται μεσοῦντος τοῦ χεμῶνους.

Ἄστικ δ' ὤμων μετᾶθεσιν τοιχότην οὐχ ὀπέστη
διδάσκαλος οὐκ ἔστι,
ἡμεῖς δ' εὐζάκιμεθ' ἂν αὐτῶ τανὼν μετατεθῆκα,
οὐλοῦν γε καὶ πλουθῆκα,
καὶ χάσκειν καὶ μετᾶν πλῆθῶν μυιάων ἀδιάνων
καὶ λέγειν ἀσυναίρετον τὴν μετοχὴν παινώων.

Ἴδου κί ἡ Πλάκα, προσφιλεῖς διδάσκαλοι τοῦ γένους,
ἔνθα τῆς ἀρχαῖότητος προσπίπτει στυλῆθῶν,
ἔνθα φανὸς ἐγγήγερται τοῦ πάλι Διογένους
καὶ λίγειν μινύρεται τετράπους ἀθῶν.

Τούτων τὸν φανὸν λαθόντες ὄψεσθε σοφὰ Σχολεῖα
καὶ Σχολεῖων ἐργαλεῖα,
πινκάς τε καὶ βιβλίαι,
τὴν ὑδρόγειον τὴν σοφίαν,
καὶ τὴν γῆν τὴν ἡμετέραν,
τὴν πᾶσαν ἐνδοξότεραν.

Περιέλθετε τεμένη καὶ κρησφύγετα σοφίαις,
μὴ τις φοβῆθῆτω κρότον, ὃν κοινῶς καλῶσι ἀμπάρω,
καὶ τὸ πᾶν ἐπισκοπεῖτε κπεσθιόντες ἀρούξ
τεταργεμμέναις πάσαις σὺν ἐλακίῳ κί ὄζυγάρῳ.

Ράθιον ἐστὶ καὶ ῥᾶττον τὸ τοῦ πάντας κρίνειν νάνους,
πλὴν ἡμεῖς οἱ κτωκοῦντες τὰς κλεινὰς ἰσπερῶνους,
οἱ καὶ λύσομεν τῶν δούλων τὰς βρεχίαις χειροπέδας,
τό τ' ἐκλέγεσθαι κί ἐκλέγειν προδιδάσκωμεν τοὺς παῖδας.

Νῦν τὸν δτον Περθενωῶνα προδιδάσκωμεν τὴν ἄθῆν
τὸ κονδύλου ἀκωλύτως τοὺς διδάσκοντας ἐντρεῖθιν,
τὸ θρακίς τῶν Σχολεῖων κωτᾶζειν καὶ χλῆξιν
κί ἔστιν ὅτε περσοῦτερον πολὺν καταγελῶν,
καὶ νυχθήμερον κηλίξιν εἴ τὰ νέξ Πρυτανεῖα,
διηλαθῆ τὰ κωρνεῖα,
καὶ διώκειν ὑπὸ δένδρα καὶ πιπερῶν σιαδάς
τρυφεράς Ἀρσκαεῖδας.

Τοιούτων διδασκαλῶν περιφανεῖς κωρπὸς
ὑποδεικνύμεν τανὼν πρὸς τοὺς ἡμεδαπῶς
καὶ τοὺς τηλόθεν σπεύσκοντας καὶ ρθᾶσκοντας ἐδῶ
θαμμάσαι τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν σεμνὴν αἰδῶ.

Νῦν δ' ὅτ' ἐπεσκοπήσατε πᾶν τὸ λευκὸν καὶ μέλαν,
Δροσίνην δ' ἐωράκατε καὶ θηλερὸν Βικέλλαν,
ἄπιτε, λῆστοι Σύνεδρο, κηγῶ δ' ὄμης προπέμω
τρώων κλωουθῆπορον, τοῦτέστι πασάκτεμπο.

Τῆς Βλακίνοῦ τῆς Ἄνωτ' ἡ Θαμμάσαις κηπέκ,
μία τζῶρικ, μία πρέλλα.
Μία τέτοια κηπελοῦ
δὲν εὐρίσκειται κί ἄλλοῦ.

Κί ἀπὸ τῶ Παλάτι πᾶνε ἄτῶ Κατάσθημά της μέσκα
κί εἰς ἐκεῖνο παραγγέλλει μίξ κί ἄλλη Πριγκηπέσα.
Μητροπῶλεως ὁδοῖ εἶναι τὸ Κατάσθημά της
καὶ ἴστον κόρον τοῦ συμμοῦ δοσκῶμενον τῶνομά της.